

Merja Mikkonen



12.-18.7.

#punkalaitumelaiset

12.7.

Moikka! Tällä viikolla täällä päivittelee Mikkosen Merja Vanttilasta. Synnyin vuonna -66 ja perheeni asui Jalasjoella, mutta jo puolen vuoden päästä muutimme Mäenpään vanhaan kaupparakennukseen. Mäenpäässä sain viettää lapsuuteni ja nuoruuteni isä Taunon, äiti Ritvan, isoveljeni Jarmon ja isosisko Riittan kanssa. Mäenpäässä oli ihana asua, missään ei ole ollut sellaista yhteisöllisyyttä kuin siellä. Tällä viikolla kerron lisää muun muassa lapsuudestani, ampumahiihdosta ja yrittäjyydestä Punkalaitumella. Tervetuloa mukaan!

29.6.

Lapsuuteni siis vietin ihanassa Mäenpään ympäristössä. Tyttönimeltäni olen Nieminen ja isäni Tauno oli monessa mukana. Hän oli kaivinkoneyrittäjä, jota ei paljon kotona arkisin näkynyt. Ensin hän teki päivät töitä kunnalle ja sen jälkeen illat/yöt yksityisiä kaivuita. Viikonloput, varsinkin talvisin meni ampumahiihdon parissa, mutta siitä myöhemmin. Äitini sairasteli aika paljon ja hän ei syntymäni jälkeen ollut enää työelämässä mukana, mutta teki kyllä kotona täyttä työtä hoitaen sekä meitä lapsia, että kotia ja kaikkia asioita.

Kuten jo eilen mainitsin, niin Mäenpäässä oli todella tiivis yhteisö, jossa tehtiin paljon asioita yhdessä. Lapset viettivät suurellakin ikäskaalalla aikaa keskenään, tosin meidät nuoremmat, johon joukkoon kuuluin, jätettiin aina välillä matkasta pois. Niin meillä kuin monella naapurillakin oli aina avoimet ovet mennä ja tulla, ruokaa sai nälän yllättäessä ja aina löytyi puuhaa. Pyhäkoulua järjestettiin silloin niin että oltiin aina jonkun kotona ja itse keksimme oman Nakke-kerhon, jota myös vuorotellen pidettiin eri paikoissa. Edelleen muistan, että nimeni siinä kerhossa oli Sylvesteri.

Yhteisiä Uuden vuoden aattoja vietettiin välillä pienemmällä, välillä isommalla porukalla. Hienona esimerkkinä on se, että ennen äitini menehtymistä tammikuussa 2018, vanhempani viettivät yksien naapureiden kanssa 46 uuden vuoden aattoja yhdessä. Koskettavinta oli, että 2017-2018 vaihteen, nämä naapurit viettivät isäni kanssa äidin sairaalavuoteen ääressä.

Kuten mainitsin, niin meillä tosiaan oli aina avoimet ovet ystäville ja se säilyi myös teinivuosiin saakka. Lukematon määrä kavereitani on meillä viettänyt iltoja ja öitä, aina on tilaa riittänyt. Penkkareiden jälkeenkin koko meidän luokka tuli meille juhlimaan aamuun saakka, silloin vanhempani kyllä lähtivät "pois jaloista"

Tätä samaa periaatetta olen yrittänyt pitää omien lasteni kanssa ja ilmeisesti suht hyvin onnistunutkin, kun edelleen varsinkin tyttäreni (melkein 30v) ystävät käyvät meitä usein moikkaamassa, vaikka Meri itse on jo vuosikausia asunut pääasiassa ulkomailla.

Laitan tähän mukaan muutaman kuvan.

Kuvassa 1 sisarukseni kotipihassa.

Kuva 2 on todella kärsinyt, mutta halusin sen tähän laittaa eli siinä vietämme Pyhäkoulua meillä kotona Raimo Vuoriston vetämänä.

Kuva 3, Uuden vuoden juhlintaa meillä, ystäväni Sarin kanssa tanssimme aikuisten mukana.

Kuva 4, maalamme v. -80 kotitaloamme, minä tietysti halusin maalata kaikkein korkeammalla.

Kuva 5, melkein tasan 40v sitten eli 12.7.1981 pääsin ripille.



Kuva 1.



Kuva 2.



Kuva 3.



Kuva 4.



Kuva 5.

15.7.

Moikka jälleen,

Lapsuudenkodissani oli urheilu aika keskeisessä roolissa. Tietysti kävimme läpi kaikki yu-kisat, maastajuoksut ja hiihtokisat sekä veljeni pelasi myös jalkapalloa, mutta suurinta osaa näytteli kuitenkin ampumahiihto. Setäni Veli oli ensin ampumahiihtojaoston puheenjohtajana, sitten siihen hommaan siirtyi isäni. Jarmo luonnollisesti alkoi kyseistä lajia harrastamaan ensin, sen jälkeen Suomen ensimmäisenä tyttönä siskoni Riitta ja minä seurasin perässä. Monta vuotta kilpailimme poikien kanssa samassa sarjassa, ennen kuin 70-luvun loppupuolella tytöille alkoi tulemaan omat sarjat piiritasolla ja v 1982 vihdoinkin myös sm-tasolla.

Talvisin ei ikinä tarvinnut miettiä mitä tekisi, kun useimmiten jossakin päin oli kilpailuja tai kävimme muuten vain treenailemassa. Huovinrinne ja sotkun munkit tulivat tuona aikana erittäin tutuiksi.

Oma mukava lisänsä oli jokavuotinen pitkis sport-leiri sekä myös Kankaanpään leirit. Laitan tähän pari kuvaa mukaan pitkis sportilta. Toisessa on menossa kylmäharjoittelu ja toisessa minut on juuri heitetty järveen.

Oletko ikinä miettinyt, missä Punkalaitumella pidettiin kisoja ennen Porttikalliota? Vastaus on minulle hyvin läheisessä paikassa eli mummulassani, Roukanmaan Niemisellä. Siellä oli jo silloin kun isäni ja hänen sisaruksena olivat nuoria, melkoista vilskettä kun nuoriso kävi siellä pelaamassa lentopalloa, hyppäämässä korkeutta ja työntämässä kuulaa. Sinne oli siis tehty oikeaoppiset paikat näitä kaikkia varten.

Myöhemmin sinne tehtiin ampumapaikat sekä ilmakivääri- että pienoiskivääriammuntaan ja metsissä oli loistavat juoksu- ja hiihtomaastot. Siellä järjestettiin monet seura- ja piiritason kilpailut, mutta myös kansallisia kilpailuja. Kilpailijat kävivät pesulla Hanna-mummun ulkosaunassa ja saivat juotavaksi mummun omista marjoistaan keittämää mehua. Siellä kilpailivat useasti mm Ikolan Heikki & kumppanit ja aina kaikki kävivät mummuun halaamassa kiitokseksi. Enpä osaa sanoa, onko Suomessa ollut toista vastaavaa kisapaikkaa.

Oma urheilu-urani loppui v -83 lähtiessäni vuodeksi vaihtoon Jenkkeihin, mutta siitä vuodesta kerron seuraavassa päivityksessä.



17.7.

Heippa,

Olen vuosien aikana aiheuttanut vanhemmilleni harmaita hiuksia monet kerrat ja yksi niistä kerroista tapahtui v.82, kun näin Punkalaitumen Rotaryklubin ilmoituksen nuorisovaihdosta vuodeksi USA:an. Innostuin oitis asiasta ja päätin tietysti sinne hakea. Isälleni kerroin siinä vaiheessa kun laitoin hakupaperit, mutta äidille vasta sitten kun hakemuksen ja haastattelun jälkeen sain päätöksen, että minut on sinne valittu. No, pienen motkotuksen jälkeen sain täyden tuen asiaan molemmilta vanhemmiltani.

Alkoi asioiden järjestelyjä, joissa suurena apuna oli eri papereiden kanssa sekä naapurin Aila että Rotaryklubin nuorisovaihtoasiamies Tonterin Esko vaimonsa Mailin kanssa. Meillä oli myös yhteisiä tapaamisia kaikkien lähtevien vaihtareiden kanssa ympäri Suomen ja saimme erilaista rekvisiittaa mukaan Atlantin yli vietäväksi. Piti myös varautua kertomaan paikallisessa rotaryklubissa että koulussa omasta paikkakunnastaan ja kiitos Kuva-Tuvan Markun, sain hienon diasarjan mukaani sekä Punkalaitumesta että omasta perheestäni.

Lähdin Hubbardiin, Ohioon elokuussa -83 ja palasin takaisin Suomeen heinäkuussa -84. Vuosi oli aivan mahtava ja olen ikuisesti kiitollinen Punkalaitumen Rotaryklubille, että he mahdollistivat minulle tuon upean kokemuksen. Jos alkaisin enemmän tuosta vuodesta kertomaan, tästä tulisi aivan liian pitkä teksti, joten päätin laittaa tähän mukaan kuvakavalkadin eri tapahtumista.



Paikallislehti Tuomo Lähdeniemen toimesta kirjoitti lähdöstäni Hubbardiin.



Vietimme kaikki vaihtarit ensin pari päivää New Yorkissa, jossa kävimme tutustumassa mm YK:hon.



Luovutin Hubbardin Rotaryklubin presidentille Punkalaitumelaisten kollegojen viirin



Siskoni Arlenen ja ystäväni Jillin kanssa lähdössä iltaa viettämään



Tapasimme Ohion alueella eri maista olevien vaihtareiden kanssa kerran kuukaudessa ja pienemmällä porukalla lähellä asuvien kanssa vielä erikseen. Aivan huippuporukkaa, oli upeaa saada ystäviä ympäri maailmaa



Rotarylaisten kanssa pääsin tutustumaan myös Washington D.C:n, tässä white house.



U.S Capitol



John F Kennedyn hauta ja ikuinen tuli



Maailman ensimmäinen lentokone



Pääsin katsomaan NHL-ottelua Pittsburgh Penns - Edmonton Oilers ja näin legendaarisen Wayne Gretzkyn sekä Jari Kurrin



High Schoolin kohokohta kaikille opiskelijoille, koulun vanhimpien eli senioreiden Prom-juhla. Kuvassa myös siskoni ja hänen partnerinsa.



Vaikka Suomeen palatessani meninkin lukion toiselle luokalle, sain kuitenkin siellä painaa "yo-lakin" päähäni



Floridan rannalla toisen perheen siskoni kanssa



Takaisin palatessani luovutin Hubbardin rotaryklubin viirin Punkalaitumen klubin presidentille. Vuosi oli siis todella mahtava, muistelen sitä onnellisena ja kiitollisena ja suosittelen vaihtoihin lähtemistä kaikille nuorille!

18.7.

Perheeseeni kuuluu mieheni Vesa ja yhteensä neljä lasta, joista kaksi "omia" ja kaksi rakkaita "bonustyttöjä", käytännössä kuitenkin kaikki omia. Lapset ovat jo kaikki täysi-ikäisiä ja asuvat jokainen omillaan, mutta onneksi he kaikki viihtyvät vielä hyvin meidänkin kanssa. Parasta on ne kerrat kun koko katras on yhtäaikaan koolla, sitä vain valitettavasti tapahtuu aika harvoin. Tämä johtuu tietysti suurimmaksi osaksi siitä että tyttäreni Meri on ulkoministeriön palveluksessa, tällä hetkellä hän työskentelee New Delhissä Intiassa, Suomen suurlähetystössä. Poikani Arttu taas jatkaa isänsä jalanjäljissä ja työskentelee perheyriyksessä Vanttilan Muovissa. Oma isäni asuu kuitenkin nykyään meidän luona Vanttilassa eli ihan kaksistaan emme täällä ole ja tietysti täällä on myös uskollinen saksanpaimenkoiramme Miska.

Pääsin ylioppilaaksi Punkalaitumen lukiosta -86, eikä minua kiinnostanut silloin heti opiskelut tippaakaan, joten keskityin työntekoon. Sitä olen kyllä ehtinyt tekemään näiden vuosien varrella melko paljon, jo ennen nykyistä kahvila-aikaani useinkin tein töitä 7pv / vko.

Lukion jälkeen tein muutamia vuosia töitä Matkatoimisto Matkapojille vuoden ympäri ja sitäkin useamman vuoden kesäaikaan. Tykkäsin matkanjohtajan töistä ihan valtavasti, oli niin kivaa olla ihmisten kanssa reissussa, siellä sattui ja tapahtui kaikenlaista. Ensimmäisenä kesänäni kävin Ruotsin puolella Kolmårdenin eläintarhassa 16 kertaa ja loppuvaiheessa kyllä tuntui että apinatkin jo morjestivat minulle

Paljon tein myös matkoja Tanskan Legolandiin ja Hollannin Amsterdamiin. Talvisin olikin enemmän pelkkiä risteilyjä, joissa yksi mj hoiti 10-20 bussin matkustajien järjestelyt. Silloin kyllä laivat ja niiden henkilökunnat tulivat todella tutuiksi, tulihan sitä vietettyä suurin osa ajastani siellä. Usein kun aamulla tultiin satamaan, niin illalla oltiin menossa jo uudestaan. Busseihin hyppäsin yleensä mukaan Tampereelta, Jyväskylästä tai Lappeenrannasta. Ja jos viikonloppuna ei ollut mj töitä, niin silloin kävin Huittisten Seurahuoneella extraamassa.

Olen myös ollut useita vuosia töissä Kassimatissa Huittisissa toimistotyöntekijänä sekä Polarteknikillä eli monelle tutummin Pimaticilla Huittisissa. Siellä aloitin tuotannon assistenttina, mutta viimeiset vuodet toimin ulkomaan ostoissa. Myös mieheni ja veljiensä yrityksessä Vanttilan Muovissa työskentelin konttorissa kuusi vuotta.

Näiden työvuosien aikana opiskelin iltaisin ensin kauppaopistossa merkonomiksi (91-93) ja sitten Satakunnan Ammattikorkeakoulun yritys juridiikan linjalla tradenomiksi 2000-2003.

Vuonna 2016 ostin Mallu & Jouko Saariselta kahvila Myötätuulen liiketoiminnan ja avajaiset olivat 1.5. Sen jälkeen ei ole paljon tarvinnut miettiä mitä vapaa-aikana tekisi, kun se on aika tuntematon käsite. Kesäaikaan olen töissä 7 pv/vko ja talvisin pidän maanantait suljettuna.

Olen todella onnellinen ja kiitollinen siitä, miten paljon asiakaskunta on laajentunut näiden vuosien aikana ja miten kaukaa ihmiset Myötikseen tulevat. Laajensimme aika nopeasti kahvilan tiloja, jotta pystymme järjestämään siellä myös kokouksia ja erilaisia yksityistilaisuuksia. Pitopalvelutoimintamme on kasvanut hienosti ja tänäkin kesänä on ollut esim häiden pitopalveluja kuntamme rajojen ulkopuolellakin.

Uskallan väittää että Myötätuulen avulla olen tehnyt melkoista markkinointia myös Punkalaitumen kunnalle. Kun kaksi vuotta sitten järjestimme legendaarisen Jarno Saarisen näyttelyn niin että Jarnon veli Jari toi Myötätuulen halliin Jarnon kilpapyörät, pokaalit, ajopuvut, Jarnon itsensä suunnitteleman peräkärryn ym. niin tilaisuuden saama huomio oli ihan valtaisa. Paikalle saapui yli 700 moottoripyörää ja lisäksi iso määrä autoja + paikkakuntalaisia kävellen. Tapahtumasta kirjoitti Aamulehtikin koko aukeaman jutun + etusivulla, ja minun Facebook-päivitystäni jaettiin Suomen lisäksi esim Espanjan virallisen motogp-sivuilla että myös monen italialaisen toimesta. Sain monia puhelinsoittoja myös etukäteen että emme ole ikinä kuullutkaan mistään punkalaitumesta, mutta tulossa ollaan pyöräletkalla. Näitä tuli esim. Porvoosta, Jyväskylästä, Vaasasta ym. Muutenkin olen näiden vuosien aikana kuullut usein, että oli pakko lähteä tänne katsomaan minkälainen paikka tämä on, kun niin monessa face-ryhmässä jaetaan kahvilan päivityksiä ja Ilta Sanomissa olimme kerran Suomen 21 parhaimman kahvilan joukossa. Monesti olemme myös netistä tai soittamalla etsitty tietoa ja ratkaistu ongelmia kun asiakkaat ovat halunneet tutustua kuntaan paremminkin, mutta nyt tietysti se palvelu osaltani väheni kunnan infopisteen siirryttyä muualle.

Erityistä tuossa Saarisen näyttelyssä oli myös se, että vaikka Jari ajaa näillä Jarnon vanhoilla pyörillä muistoajoja ja niitä on ollut isoissa museoissa näytillä, niin koskaan aikaisemmin niitä ei ole ollut missään pienessä yksityisessä paikassa ja vielä Jari itse oli koko päivän puolisonsa Tetin kanssa paikalla. Mieleeni jäi hyvin kun eräs motoristi kysyi Jarilta että miksi sinä toit tämän näyttelyn tällaisen pienen paikkakunnan pieneen kahvilaan. Jari katsoi minua, hymyili ja vastasi; Jos toinen on riittävän hullu kysyäkseen, on toisen oltava riittävän hullu myöntyäkseen. Tämä on hyvä esimerkki siitä että mitä pidämme mahdottomana, ei välttämättä ole ollenkaan mahdotonta! Tuosta päivästä lähtien olemme olleet ystäviä Tetin & Jarin kanssa. He ovat käyneet usein kahvilassa ja me olemme saaneet nauttia heidän vieraanvaraisuudesta Turussa.

Kiitos kaikille tästä viikosta, on ollut kiva kirjoitella tänne
Laitan loppuun vielä muutaman kuvan. Ekassa olemme yhdessä Veskun,
rakkaan mieheni, sielunkumppani kanssa, jota ilman en pärjäisi enkä edes
haluaisi pärjätä. Yhdessä me olemme tiimi.

Toisessa kuvassa olemme Saarisen Jarin kanssa Jarnon pyörän vieressä ja
kolmannessa kuva kahvilan pihapiiristä.
Toivotan kaikille ihanaa loppukesää!

